

Arrest

nr. 134 878 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 131 816 van 22 oktober 2014 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 november 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op dezelfde dag wordt op basis van een onderzoek van vingerafdrukken vastgesteld dat verzoekster reeds op 24 september 2013 in Italië werd aangetroffen.

1.2. Op 29 november 2013 richten de Belgische overheden aan de Italiaanse overheden een verzoek tot overname bij toepassing van artikel 10, eerste lid van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II-verordening).

1.3. Aangezien de Italiaanse overheden niet hebben geantwoord binnen de termijn van artikel 22, eerste lid van Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), werden zij op 3 februari 2014 ingelicht verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag bij toepassing van artikel 22, zevende lid van de Dublin III-verordening.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 6 februari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis worden gebracht, en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A

voornaam : S

(...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene diende op 25.11.2013 voor het eerst een asielaanvraag in in België. Zij werd daarbij vergezeld door haar minderjarige dochter [A.B.].

Uit het Eurodacverslag dd. 25.11.2013 bleek overigens dat op 24.09.2013 de vingerafdrukken van de betrokkene genomen werden in Italië.

De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 27.11.2013 en stelde daarbij vanuit Afghanistan, naar Iran gereisd te zijn, waar ze overigens een drietal maanden zou verbleven hebben. Vanuit Iran zou de betrokkene naar Turkije gereisd zijn, waar ze tevens een tweetal maanden zou verbleven hebben. Verder zou de betrokkene van Turkije naar Italië gereisd zijn, waar ze ongeveer 45 dagen zou verbleven hebben en van waaruit ze tenslotte naar België zou gereisd zijn. De betrokkene geeft bij haar gehoor aan in totaal een zestal maanden onderweg geweest te zijn vanuit Afghanistan naar België, waar ze stelt op 25.11.2013 aangekomen te zijn.

De betrokkene verklaarde bij haar gehoor bovendien dat bij aankomst in Italië haar vingerafdrukken genomen werden.

We stellen vast dat op 18.12.2013 meester Sophie Aerts haar tussenkomst meldde als advocaat van betrokkene.

Gezien voornoemde Eurodacresultaten en de verklaringen van de betrokkene werd op 29.11.2013 een verzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten, teneinde de betrokkene over te nemen en dit op grond van artikel 10(1) van de Verordening 343/2003.

Op 03.02.2014 werden de Italiaanse autoriteiten ervan in kennis gesteld verantwoordelijk te zijn geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en haar minderjarige dochter op grond van artikel 22(7) van de Verordening 406/2013 en dit bij ontstentenis van een antwoord op het overnameverzoek dd. 29.11.2013, zoals voorzien binnen artikel 22(1) van de Verordening 406/2013.

Gedurende het gehoor dd. 27.11.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot een asielaanvraag in te dienen in België en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat

zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde daarbij naar België gekomen te zijn omdat haar zus reeds in België woont en erkend werd als vluchteling. De betrokkene gaf daarbij tevens aan omwille hiervan niet naar Italië terug te willen keren en dat zij nergens anders nog familie heeft.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze met betrekking tot het land waar zij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In de Verordening 343/2003 worden immers de criteria en de mechanismen

vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Elke lidstaat is overigens gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet tevens worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrouwbare feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Italië werd bij ontstentenis van een antwoord op ons terugnameverzoek d.d. 29.11.2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit impliceert dat de betrokkene na overdracht naar Italië een asielaanvraag zal kunnen indienen. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een volledig onderzoek van haar asielaanvraag. Met betrekking tot de wens van de betrokkene om in België te blijven omwille van het feit dat haar zus, in België verblijft en erkend werd als vluchteling en zij elders geen familie meer heeft, dient opgemerkt te worden dat artikels 9 en 10 van Verordening 604/2013 inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag bij de Lidstaat leggen, waar gezinsleden van de aanvrager verblijven in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling of (erkende) vluchteling. Er moet echter worden opgemerkt dat betrokkene ten overstaan van zijn in België verblijvende familie niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven door artikel 2, g) van Verordening 604/2013 (echtgenoot of ongehuwde partner of minderjarige kinderen). Bovendien dient opgemerkt te worden, dat de zus van de betrokkene, [H.M.], in België niet erkend werd als vluchteling, maar op basis van een regularisatie-procedure verblijfsrecht verkreeg en later de Belgische nationaliteit verkreeg.

Verder wijzen we er op dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag ook geen elementen aanbrengt die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen de betrokkene en haar zus een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij haar zus noodzakelijk maakt, zoals voorzien onder artikel 16 van de Verordening 604/2013.

Voor wat betreft de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR/Jussbuss, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Uit deze rapporten kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid

hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Een kopie van deze rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De betrokkene stelde voorts bij haar gehoor, onafgezien van haar zus, in België geen familie te hebben, noch elders in Europa.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het gehoor reuma te hebben en tevens problemen met haar gehoor en dit sinds de dood van haar man. Desalniettemin bracht de betrokkene noch bij het gehoor, noch na het gehoor geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan de Italiaanse instanties zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid bij overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij bevoegde Italiaanse instanties{4}."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Het wordt niet betwist dat Italië op 30 januari 2014 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

In casu dient evenwel rekening te worden gehouden met artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat met name luidt als volgt:

"1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

(...)

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt. (...)"

3.2. Bij tussenarrest nr. 131 816 van 22 oktober 2014, stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast verzoekster niet binnen de voorziene zes maanden na de aanvaarding werd overgedragen aan

Italië, zodat krachtens artikel 29 van de Dublin III-verordening, België in beginsel verantwoordelijk wordt voor de behandeling van de asielaanvraag.

De vraag stelde zich dan ook naar het actuele belang van verzoekster bij onderhavige vordering. Om die reden werden de debatten heropend en een nieuwe terechtzitting bepaald.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. 4 Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

3.4. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster een beroep met een schorsende werking instelde, dat zij gedetineerd werd of dat zij onderdook. De verwerende partij voert dit ook niet aan. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij uitdrukkelijk dat de Belgische overheden thans verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

De raadsvrouw meent ter terechtzitting dat verzoekster nog een belang kan doen gelden daar de bestreden beslissing nog in het rechtsverkeer aanwezig is. Dit is volgens de raadsvrouw niet verenigbaar met de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken deze beslissing had moeten intrekken of de Raad deze beslissing moet vernietigen.

Het staat vast dat door het verstrijken van de termijn van zes maanden, op 30 januari 2014 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag is overgegaan op de Belgische overheden. Er is bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de bestreden beslissing die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing verbonden wordt.

De rechtstoestand van verzoekster is bovendien gewijzigd aangezien de Italiaanse overheden niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische overheden en verzoekster gedurende de behandeling van haar asielaanvraag in België kan verblijven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2014 dient derhalve als impliciet opgeheven te worden beschouwd.

De Raad merkt op dat verzoeksters asielaanvraag ofwel zal worden ingewilligd, in welk geval verzoekster een definitief verblijfsrecht krijgt, ofwel zal worden afgewezen. In het tweede geval voorziet de vreemdelingenwet in artikel 52/3, § 1 dat de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven. Aangezien de gemachtigde hier gehoor moet geven aan een gebonden bevoegdheid, kan er dan ook niet meer worden teruggегреpen naar het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2014.

Er blijkt derhalve niet dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES